

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

127ος Διαγωνισμός Δύσεων Αδούτου - Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οι έχοντες ψευδώνυμον... 430. Δεξιόγραφος... 431. Στοιχειόγραφος... 432. Αναγραμματισμός... 433. Αίνιγμα... 434. Ασθή... 435. Πυραμίδα μετά Ρόμβου... 436. Επιγραφή...

437 - 439. Κερυμμένα και αντεστραμμένα όνόματα Κρατών

- 1. - Ο Γερμανός... 2. - Ο Μαγασός... 3. - Είμαι συνδρομητής της Διαπλάσεως.

440. Μικτόν

ω - φωνή - οια... 441. Γρίφος

Πα, πα, πα, και... 442. Λύσεις

των Πνευματικών Ασκήσεων του φύλλου 37... 356. Βέρνη (Βέρν, η.)... 360. Χ.Ε.Ο.Ψ...

ΒΟΛΟΣ

ΒΟΛΟΣ (Αδελ, Θουκυδίδης, Ηλιος, ΝΟΥμάς, ΑΣΟΥρις)... 361. Τα καλά κόποις...

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Η λέξις με 4 πλά στοιχεία των 8 στιγμών... 434. Ασθή... 435. Πυραμίδα μετά Ρόμβου...

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Η λέξις με 4 πλά στοιχεία των 8 στιγμών... 434. Ασθή... 435. Πυραμίδα μετά Ρόμβου...

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Η λέξις με 4 πλά στοιχεία των 8 στιγμών... 434. Ασθή... 435. Πυραμίδα μετά Ρόμβου...

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Η λέξις με 4 πλά στοιχεία των 8 στιγμών... 434. Ασθή... 435. Πυραμίδα μετά Ρόμβου...

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Η λέξις με 4 πλά στοιχεία των 8 στιγμών... 434. Ασθή... 435. Πυραμίδα μετά Ρόμβου...

ΛΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Πλατεία Όμοιοις Όδος Δώρου 8α

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 43 ΦΥΛΛΟΥ

ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΑΝΔΡΟΥ: Πολύβηνη Α. Κουλούθρου... ΓΥΘΙΟΥ: Σπερμαμένος Καρβέλης...

ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΑΝΔΡΟΥ: Πολύβηνη Α. Κουλούθρου... ΓΥΘΙΟΥ: Σπερμαμένος Καρβέλης...

ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΑΝΔΡΟΥ: Πολύβηνη Α. Κουλούθρου... ΓΥΘΙΟΥ: Σπερμαμένος Καρβέλης...

ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΑΝΔΡΟΥ: Πολύβηνη Α. Κουλούθρου... ΓΥΘΙΟΥ: Σπερμαμένος Καρβέλης...

ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΑΝΔΡΟΥ: Πολύβηνη Α. Κουλούθρου... ΓΥΘΙΟΥ: Σπερμαμένος Καρβέλης...

ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΑΝΔΡΟΥ: Πολύβηνη Α. Κουλούθρου... ΓΥΘΙΟΥ: Σπερμαμένος Καρβέλης...

ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΑΝΔΡΟΥ: Πολύβηνη Α. Κουλούθρου... ΓΥΘΙΟΥ: Σπερμαμένος Καρβέλης...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ... Συστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας...

ΕΥΝΑΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ Εσωτερικού: Έτησια... Εξωτερικού: Έτησια...

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20... ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Περίοδος Β'. - Τόμος 18ος Έν Αθήναις, 15 Οκτωβρίου 1911 Έτος 33ον. - Αριθ. 46

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΡΥΑΚΙΟΝ

ΠΟΣ ΕΓΙΝΕ ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΑΙ ΩΦΕΛΙΜΟΣ ΠΟΤΑΜΟΣ

Θα σάς διηγηθώ την ζωην ενός μικρού Ρυακίου, το οποίον εγεννήθη επί της πλευράς ενός λόφου...

Εξήκολούθησε λοιπόν αυτός τας σκέψεις, και σιγά-σιγά κατώρθωσε να γινήσῃ...

«Πότε επί τέλους θα παύσης λιγάκι την φλυαρίαν και τα γέλια και τότε θα αποφασίσῃς να ἐργασθῃς;»

«Να ἐργασθῶ! ἀπήντησε τὸ Ρυάκιον. Μὰ δὲν ἔχω τίποτε να κάνω.»

«Ὡ! τί ἰδέα! Ἔχεις και παρὰ ἄλλο μάλιστα να κάνης,» εἶπε τὸ Ἄλογο...

«Ὡ! τί ἰδέα! Ἔχεις και παρὰ ἄλλο μάλιστα να κάνης,» εἶπε τὸ Ἄλογο...

«Τί εἴπωρὰ να κάμω;» ἐσκέφη: «Ὁχι καὶ μεγάλα πράγματα. Εἴπωρὰ ὅμως να ποτίζω αὐτὰς τὰς μουσσοτίδας...

καὶ αὐτὰ τὰ νερολούουδα, να δίδω εἰς τὰ πουλάκια να πίνουν, καὶ να πηγαινὺν σιγὰ διὰ να μὴ φοβίζω τὰ μικρὰ ψαριζα.

«Ὡ! τί ἰδέα! Ἔχεις και παρὰ ἄλλο μάλιστα να κάνης,» εἶπε τὸ Ἄλογο...

«Ὡ! τί ἰδέα! Ἔχεις και παρὰ ἄλλο μάλιστα να κάνης,» εἶπε τὸ Ἄλογο...

«Ὡ! τί ἰδέα! Ἔχεις και παρὰ ἄλλο μάλιστα να κάνης,» εἶπε τὸ Ἄλογο...

«Ὡ! τί ἰδέα! Ἔχεις και παρὰ ἄλλο μάλιστα να κάνης,» εἶπε τὸ Ἄλογο...

«Ὡ! τί ἰδέα! Ἔχεις και παρὰ ἄλλο μάλιστα να κάνης,» εἶπε τὸ Ἄλογο...

«Ὡ! τί ἰδέα! Ἔχεις και παρὰ ἄλλο μάλιστα να κάνης,» εἶπε τὸ Ἄλογο...

ὅς ποταμός, καὶ δὲν τοὺς ἀναποδογύρισε ποτέ. Ἀργότερα συνήνητησεν ἄλλα ρυάκια, τὰ ὅποια ἤνωθησαν μαζύ του, καὶ ἐμεγάλωσεν πλεονόν τόνον, ὥστε ἐγένεον ἀληθινὸς ποταμός.

«Ὡ! τί ἰδέα! Ἔχεις και παρὰ ἄλλο μάλιστα να κάνης,» εἶπε τὸ Ἄλογο...

«Ὡ! τί ἰδέα! Ἔχεις και παρὰ ἄλλο μάλιστα να κάνης,» εἶπε τὸ Ἄλογο...

«Ὡ! τί ἰδέα! Ἔχεις και παρὰ ἄλλο μάλιστα να κάνης,» εἶπε τὸ Ἄλογο...

«Ὡ! τί ἰδέα! Ἔχεις και παρὰ ἄλλο μάλιστα να κάνης,» εἶπε τὸ Ἄλογο...

«Ὡ! τί ἰδέα! Ἔχεις και παρὰ ἄλλο μάλιστα να κάνης,» εἶπε τὸ Ἄλογο...

«Ὡ! τί ἰδέα! Ἔχεις και παρὰ ἄλλο μάλιστα να κάνης,» εἶπε τὸ Ἄλογο...

«Υπάρχει ἐργασία δι' ὄλους μας!» εἶπε τὸ γέρικον ἄλογο. (Σελ. 365, στ. α.)

ΘΡΥΨΑΛΑ

Ὁ σκύλος εἶνε ὁ προαιώνιος σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου. Ἐνθ' ὅμως ὁ ἀνθρώπος προώδευσεν εἰς μερικά πράγματα, ὁ σκύλος ἔμεινε ὁ ἴδιος. Διὰ τοῦτο γαυγίζει τὸν σιδηρόδρομον καὶ τὸν κυνηγῆ να τὸν πιάσῃ. [Δ. ΓΡ. Κ.]

ΓΙΑ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

Όλα τα παιδιά καναμε τρέλλες στο χωριό, μα ο Θανάσης της Αντωνιάς ήταν άλλου είδους, δεν είχε παίρι. Διότι του έλεγαν η μάνα του και ο δάσκαλός μας ο Τσιλθέρης, όλο τανάποδα έκανε. Στο σχολείο έρχότανε μόνον όταν τον έφερνε δεμένον η μάνα του. Τον άφινε το ραβδί της μάνας του, τον άρπαζεν η βέργα του δασκάλου. Πάσχιζε η μαύρη Αντωνιά να τον μάθη δυο γράμματα, να τον κάμει άνθρωπο, εκείνος το δικό του. Μήπως είχε κι άλλο παιδί! Αυτός ήταν το πέν γι' αυτή απ' το καιρό, που ο άνδρας της γκρεμίστηκε μαζί με τη σούστα φορτωμένη κάτω στο Παληόροσμα και σκοτώθηκε κι αυτός και το άλλο του. Μάτωναν τα δάχτυλά της από το ξένο γνέσιμο, έπεφταν η πλάτες της από τον ξένο άρκαλειό για να θρέψη το Θανάση της, να τον ντύσει, ζεστά ζεστά και ώμορφα, να του αγοράσει χαρτιά για το σχολείο. Μα κείνος Τούρκος, τύραννος γι' αυτή. «Κάλιο σκλάβο στ' Αλιτζέρι, παιδί μου — του έλεγε — παρά μάνα δική σου». Και είχε δική. Ψάρι του θυμότανε το μεσημέρι, ψάρι γύρευε, κρέας του θυμότανε, κρέας γύρευε. Δεν ρώπαγε, έχει η μάνα του να του το πάρει; Καινούργιο ρούχο δεν έφορεσε χωρίς να το κλάψη. Πότε το παντελόνι ήταν κοντό και πότε το σακκάκι μακρύ. «Καλλίτερα να μη μου τώδινε ο Θεός» έλεγε κάποτε στην απελπισία της η δυστυχισμένη Αντωνιά. Μα πάλι βλέποντας γύρω της την έρημιά, έκανε το σταυρό της κ' έλεγε: «Θεέ μου, συγχώρεσέ με, και ποιόν άλλο έχω στον κόσμο; Δός μου γνάσι και κόδε μου χρόνια». Κ' έτσι περνούσαν μέρες θλιβερές και νύχτες άγρυπνίες, και ο Θανάσης όλο στο χειρότερο. Οι συμμαθηταί του έφτασαν από το σχολείο κι αυτός έστεκότο άκίνητος στη δευτέρα του Δημοτικού. Τού κάρου τα δάκρυα της μάνας και το ραβδί του δασκάλου.

γλώσσες θαλάσσης χυνόσανε με λύσσα στη στεριά, ο Θανάσης της Αντωνιάς έσχιζεν άφοβα σα σαίτα τα κύματα και με τραγούδια έβγαίνε κολυμπώντας στ' ανοιχτά. Όταν πάλι ήταν γαλήνη, έστηνε κολυμπώντας το παραγάδι και στο συθαμπώμα του ήλιου έφερε γεμάτο το καλάθι του τοιπούρες και λεθόνια στη μάνα του. Μα για κείνη φαρμάκια και χολές ήταν τα νόστιμα αυτά ψάρια. Οι περισσότεροι στο χωριό μάς ήταν ναυτικοί μα από το σόι του Θανάση ούτε ένας είχε βάλει έστω και τα πόδια του στη θάλασσα! Αυτός όμως αγαπούσε τη θάλασσα σαν ψάρι, λές και είχε κάποια μαγική δύναμη αυτή και τον τραβούσε άκράτητα στην άγκαλιά της. Πελεκούσε ξύλα, εκάρφωνε σανίδες και όλο καράβια έφτιανε. Μια μέρα τον βλέπομε με τη σκάφη της μάνας του κ' ένα μικρό σεντόνι για πανί ν' αρμενίξη, ένα έλαφρό βορειοαδάκι κατά τον κόβο του νησιού. «Όλοι πιστέψανε πως πάει, γάθηξε ο Θανάσης, μα το βράδυ η σκάφη ήταν στη θέσι της, το σεντόνι στο σεντούκι της μάνας του και αυτός έπροχάλιζε στη συνηθισμένη θέσι του κ' έβλεπε στον ύπνο του καράβια και πελάγη, ξάρτια και πανιά, φουρτούνες και αστροπελέκια, γιατί καθότανε στα χείλη του σαν έμφορη πεταλούδα ένα χαμόγελο εύτυχιας.

Κάθε Τετάρτη έπιανε το βαπόρι στο μικρό λιμενάκι του χωριού μας κ' η μέρα εκείνη ήτο γιορτή σ' όλο το χωριό. Έξωσ κάτω στην άκρογιαλιά, στο ξύλινο καφεενάκι του καπετάν Νικητού, κάθε Τετάρτη γινότανε σιάστο πανηγύρι. Πριν έρθη το βαπόρι, το καφεενάκι ήταν γεμάτο από κείνους, που θα φεύγανε και κείνους που θα τους προδοδόνανε, και όταν κάλιν έφτυγε το βαπόρι, το καφεενάκι ήταν γεμάτο από κείνους που θα έρχόσανε και κείνους που τους περιμένανε. Ο καπετάν Νικητός ήταν άλλοτε — μπορεί να πη κανείς — από τους πρώτους καπεταναίους του νησιού μας. Μα η θάλασσα, αφού του ρούφηξε μια μπροσέρα, ένα τριγαντήρι, το μεγαλύτερο του παιδί και τα νελάτα του, του χάρισε στην άκρογιαλιά της εκείνο το μικρό καφεενάκι για το στερνό ψωμί του. Εκεί μέσα, όταν φυσούσε ο βορρής και αύρηλιάς σαν πληγωμένο θηριο, όταν η θάλασσα εκόχλαζε στο μικρό λιμανάκι και η τράτες σίγουρα δεμένες πλώρη και πρόμνη χορεύανε δαιμονισμένο χορό, οι τρατολόγοι με τα άχτενίστα και γεμάτα άρμη μαλλιά τους, που δείχνανε την πάλη με τη θάλασσα, και τω αιδερένια μπράτσα τους, που δείχνανε την πάλη με την ζωή, καθισμένοι γύρω στο στερογγυλό τραπέζι έπαίζανε σκαμπύλι. Η λάμπα από μέσα από το καπνισμένο γυαλί της έρριγγεν άσθενικό φώς και ο κρότος των ναργιλέδων επνίγετο στο ούρλιασμα του ανέμου.

Εκείνη την Τετάρτην, το βαπόρι μάς άφησεν ένα παράξενο έπιβάτη. Με το πλατύγυρο καπέλο του, το κοντοκομμένο ξανθό μουστάκι του, με την πίπα στην άκρη του στόματός του και τα πλατιά παντελόνια και παπούτσια, έφαινετο σαν Έγγλέζος καπετάνιος. Εκάθησε όλομόναχος στην πιο σκοτεινή γωνιά του καφεενά και στο τραπέζι απάνω απίθωσεν ένα εύμορφο κασελάκι. Πολός ήταν, από που ήλθε; Κανείς δεν έγνώριζε.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ

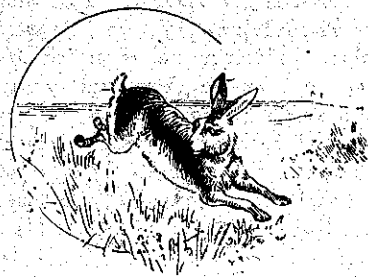

Αγαπητοί μου, ΠΙΣΤΕΦΕΘΩΝ από την Αμερικνή και διερχόμενος από την Κέρκυρα, ο Μαρτσούκας παρουσιάσθη εις τον εκεί ευρισκόμενον τότε Διάδοχον, ο οποίος τον έβούστησεν εις την οικογένειάν Του με τας λέξεις αυτάς: — Είνε ο Μαρτσούκας, ο μεγαλύτερος πατριώτης. Μου φαίνεται ότι το ήγεμονικόν στόμα δεν είπα καμμίαν ύπεροβολήν. Όλοι οι Έλληνες είνε πατριώται. Πολλοί από αυτους είνε μεγάλοι. Αλλ' ο Μαρτσούκας σήμεραν είνε ο μεγαλύτερος. Δεν τον κάμνει μόνον το αίσθημά του, ή φιλοπατρία του, αλλά και ή ιδιοσυία του και ή δραστηριότης του. Είνε ποιητής, ρήτωρ και κατ' εζοχήν δραστήριος άνθρωπος. Δεν ήσυχάζει ούτε στιγμήν. Διαρκώς ρητορεύει, διαρκώς άπαγγέλλει στίχους και διαρκώς ένθουσιασμένως, μεταδίδει τον ένθουσιασμόν του εις τους άλλους. Αυτή είνε ή δουλειά του. Διότι το έκαμε πλέον δουλειάν. Ταξειδεύει, περιέρχεται την Ελλάδα, πόλεις και χωριά, παίρνει το φύσημά του δια την Αίγυπτον, έκστρατεύει εις την Αμερικνήν. Και παντού ή ίδια ιστορία: λόγοι, ποιήματα, ένθουσιασμός, δάκρυα, φιλήματα, όρκοι και έρωανοι. Διότι εις αυτό άπτεδλέπει ή ενέργεια, ή θοάσις του Μαρτσούκα: να κάμνη τους Έλληνας να εκδηλώνουν την φιλοπατριαν των εμπράκτως: να υποβάλωνται εις θυσίας, να δίδουν χρήματα δια τον στόλον, δια τον στρατόν, δια την εθνικην άμυναν. Και να όρκίζωνται, ότι όταν ή Πατρίς θα τους καλέση να την υπερασπισθούν, θα προσφέρουν εις τον βωμόν της και το αίμά των, και την ζωήν των. Προχθές έξασφα που έγύρισεν από την Αμερικνήν, δεν έφερε μόνον έπτασχοίας χιλιάδας δραχμάς, δια το ταμειον του στόλου, έφερε και τον ιερόν όρκον χιλιάδων Έλλήνων μεταναστών, ότι εις πρώτην ευκαιριαν θα έλθουν να πολεμήσουν δια την Ελλάδα. Χρόνια τώρα ο Μαρτσούκας κάμνει το μέγα πατριωτικόν αυτό έργον. Χρόνια τώρα περιόδευει παντού ως ένθουσιόστολος, ένθουσιάζων και φρονηματίζων τους Έλληνας, προπάντων τους ξενιτευμένους. Ποιητής, ιεροφάντης της θρησκείας του πατριωτισμού, περιβάλλεται τα άμφια των εθνικων χρωμάτων, απλώνει την σημαίαν

και προτείνει τον σταυρόν. Τον είδατε ποτέ με αυτην την στολήν του; Είνε και ώραιος, λεβέντης, και έχει τα φλογερότερα ελληνικά μάτια, και έχει μίαν βροντώδη φωνήν, παλλομένην από συγκίνησιν. Η όμιλία του, ή άπαγγελία του, ή άπλη του εμφάνισις με τα ιερά άμφια της πατρίδος, προκαλεί είγη ένθουσιασμού. Καθαυτό ο νέος Τυρταίος. Με την διαφοράν ότι ο Μαρτσούκας δεν είνε χαλός άπεναντίας τα γερά του, τίκούρασια πόδια του είνε πορφυρά να σύρουν τον πλέον λεβέντικον ελληνικόν χορόν. Δι' αυτά όλα σάς είπα πριν ότι έχει ιδιοσυίαν. Διότι τί άλλο είνε ή ιδιοσυία, παρά το σύνολον των προτερημάτων, που καθιστούν τον άνθρωπον ικανόν προς κάτι ειδικόν και ώρισμένον; Ίσως την άγγην και μεγάλην φιλοπατριαν του Μαρτσούκα να την αισθάνωνται και πολλοί άλλοι. Αλλ' άμόνος ο Μαρτσούκας έχει τα προσόντα, σωματικά και ψυχικά, να την έξωτερικεύη, να την μεταδίδη. Δι' αυτό ό,τι κατώρθωσεν ως τώρα ο Μαρτσούκας, κανείς πατριώτης δεν κατώρθωσεν ποτέ. Έχάρισεν εις την Πατρίδα ένα πλοίον, μίαν πυροβολαρχίαν, και άναψεν, εφλόγισεν, εκέρδισεν ύπερ αυτής χιλιάδας ελληνικων ψυχων, αι οποίαι πριν άδικαφροούσαν ίσως χλιαραί, σδυμέναι... Είμποροδμεν να είπωμεν, ότι ο Μαρτσούκας, ο μεγαλύτερος πατριώτης, άποτελει φαινόμενον. Κανέν άλλο ένθον δεν θα είχε να επιδείξη σήμεραν μίαν τέτοιαν προσωπικότητα. Έθνος δε το όποιον βγάξει ένα Μαρτσούκαν, είνε δυνατόν να καυχώται, ότι αισθάνεται την Ιεράν αγάπην της πατρίδος περισσότερον από κάθε άλλο. Διότι, καθώς ξεύσετε, οι εκλεκτοί, οι φαινομενικοί άνδρες δεν πίπτουν από τον έθρονόν γεννώνται από τα σπλάγχθα του έθνους και είνε ή ένπροσώπησις, ή ανώτερα έκφρασις της γενικής διαθέσεως, των κοινων ιδεων και αισθημάτων. Ο Μαρτσούκας, φυσικ εκλεκτή, αντίπροσωπεύει την φιλοπατριαν εκατομμυριων ήμισθων του.

ΕΠΟΧΗ

Φύλλα Φθινοπώρου 2 Κάπου-κάπου και προάλλαι το καλοκαιράκι πάλι μόλις έφθασε παρέκει στρέφει, μάς κυττά και στέκει Τά καλά του μάς θυμίζει και τες ζέστες εαναρχίζει κ' έτσι ολόχαρο εκεί κάπου κμαρώνει απ' τη χαρά του. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ] ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

— Κρομμύδια είπες ;.. Δυστυχώς όχι, φίλε Κουνέλη.

— Α, κοίμα! Γιατί δεν ξέρεις τί συμβαίνει; μου είνε αδύνατο, τώρα ύστερα, να βάλω στο στόμα μου κοτόπουλο αν δεν είνε ταιγιαρισμένο με κρομμύδια...

— Και τώρα πώς να κάμουμε ;

— Α, έννοια σου! Θα σου φέρω εγώ! Μ' αυτά τα λόγια, ο κύρ Κουνέλης χώνεται έξω και χώνεται μέσα στους θάμνους, όπου εκάθησε περιμένοντας τον κύρ Αλούπη.

Δέν άπερίμανε πολύ. Γιατί άμέσως ο κύρ Αλούπης πέταξε την κουδέρτα από πάνω του και βγήκε από το σπίτι κροφά.

Μόλις τον είδε ο κύρ Κουνέλης, τώθαλε στα πόδια και του φώναξε :

— Ε, φίλε Αλούπη!.. Τρέχω να σου βάλω αυτά εδώ τα κρομμύδια στην κουφέλα εκείνου εκεί του δένδρου. Θα κάμης καλά να έλθης να τα πάρης όσο είνε φρέσκα!

Μ' αυτά τα λόγια, ο κύρ Κουνέλης άρχισε το γκαλόπ ως πού έφθασε κ' εκλείθηκε στο σπίτι του.

Έτσι ο κύρ Αλούπης δεν τον έπιασε ούτε αυτή τη φορά.

Και το χειρότερο είνε πού δεν εύρισκε τρόπο να τον πιάση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Γιατί η κυρία Σαγκίνα δεν έχει γούνα στην ουρά.

Την γνωρίζετε την κυρία Σαγκίνα ; Είνε μία μικρή Καγκαρού, πού κωχάται ότι κατατάσσεται από μεγάλο γένος κ' έχει στην κοιλιά μεγάλη τσέπη, για να βάλη μέσα τα παιδάκια της. Συνέθη λοιπόν μίαν ημέρα, η κυρία Σαγκίνα να πεινάση πολύ και να μην έχει τί να φάγη.

Έπρεπε γι' αυτό, με κάθε θυσία, να βρή τουλάχιστον μερικά δαμάσκηνα.

Όσον άκνηρη κι' αν ήταν η κυρία Σαγκίνα, η κοιλιά της όμως άρχισε να παίζει τέτοιον ταμπούρα, πού αναγκάστηκε να βγή έξω για κυνήγι. Και ο πρώτος πού άπάντησε στο δρόμο της, ήταν ο φίλος της ο Κύρ-Κουνέλης.

Η κυρία Σαγκίνα ποτε δεν είχε πειράξει σε τίποτε τον Κύρ-Κουνέλη και γι' αυτό τα είχαν πάντα καλά. Έτσι χαιρετισθήκαν κ' εκάθησαν κοντά-κοντά να φλυαρήσουν και να γελάσουν σαν καλοί φίλοι. Κ' άπάνω στην όμιλία, η κυρία Σαγκίνα πήρε θάρρος κ' έξωμολογήθηκε στον κύρ-Κουνέλη, ότι επέθαινε της πείνας.

— Μπα! και δεν μου τό λέγατε τώσην ώρα; έφώναξεν ο κύρ Κουνέλης' μπα, σε κάλο σας! Καλέ, εγώ να σας πώ πού μπορείτε να βρήτε τα ωραιότερα δαμάσκηνα του κόσμου.

— Πού, σας παρακαλώ; με υποχρεώνετε! είπε η κυρία Σαγκίνα.

— Μπα, μεταξύ μας; ούτε λόγος να γίνεται! άποκρίθηκε ο κύρ Κουνέλης. Λοιπόν, τα καλύτερα δαμάσκηνα του κόσμου ύ πάρχουν στο δένδρον του κυρίου Αρκούδα. Πραγματικώς,

επειδή ο κύριος Αρκούδας έζουθεν από τα δένδρα, όπου η μέλισσες αποθηκεύουν το μέλι τους, έσκέφθηκε μία μέρα πώς καλό θα ήταν να κάμη, ένα περιθόλι με τα δένδρα εκείνα πού τάνθη τους τ' άγαπούσαν ιδιαίτερώς η μέλισσες. Έτσι θα μπορούσε να έχει μέλι όποτε ήθελε, γιατί θα έφθανε να βλέπη, πού έπήγγαιναν η μέλισσες να κάμνουν το μέλι των άφου έβρισκαν εις τα εύωδη άνθη του περιθολίου του.

Άρχισαν να τρέχουν τα σάλια της κυρίας Σαγκίνας μόλις

της είπεν ο κύρ Κουνέλης, ότι όλα τα δαμάσκηνα του κυρίου Αρκούδα ήταν ωριμα, και σχεδόν πρίν τελειώση την όμιλία του, η πεινασμένη έφυγε σα σάλια. Σε λίγο, άνεθασμένη στη μεγαλύτερη δαμασκηνιά του κυρίου Αρκούδα, έτρύγυσε τα δαμάσκηνα και τα εκάταπνε όσο πιδ γρήγορα μπορούσε.

Σ αυτό το άναμεταξύ, ο κύρ Κουνέλης συλλοχίσθηκε κατά τη συνήθειά του πώς μπορούσε να γελάση λιγάκι, έτρεξε εύθως στο σπίτι του κυρίου Αρκούδα και του είπε πώς κλέφτες στο δένδρον του έτρωγαν τα ώρατά του δαμάσκηνα.

Ο κύριος Αρκούδας κατέθηκε στον κήπο και προχώρησε με τα βαρεία του τα πόδια για να πιάση τον κλέφτη. Η κυρία Σαγκίνα άκουσε τα βήματά του κ' εκάταλαβε πώς κάποιος έπλησίαζε στο μέρος της. Άλλά κάθε φορά έλεγε :

— Δεν πειράζει! ως κόψω άκόμε έννα, ένα μόνο, και έπειτα φεύγω. Έλα! άλλο ένα δαμάσκηνο και φεύγω Έχω καιρό!

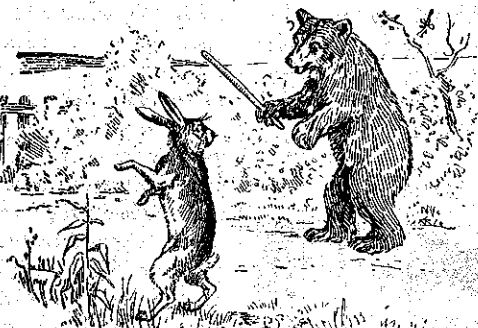
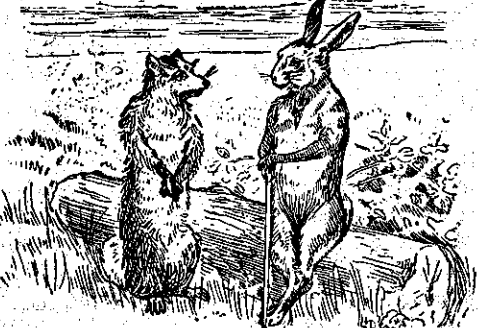
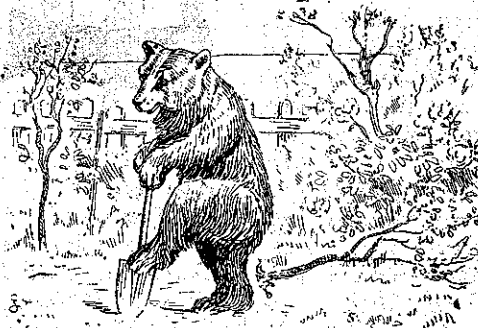
Στο τέλος, άκουσε καθαρά τον κύριον Αρκούδα πού έρχόταν ίσια στη δαμασκηνιά. Άλλά η κυρία Σαγκίνα τό χ' έβλεπε :

— Άλλο ένα δαμάσκηνο και φεύγω. Έχω καιρό.

Άλλά δεν έπρόφθασε, καλά-καλά να τό πη και να σου ο κύριος Αρκούδας παρουσιάζεται στο δρομάκο του περιθολίου. Κυττάζει ψηλά, βλέπει την κυρά Σαγκίνα επάνω στη δαμασκηνιά, πλησιάζει, πιάνει τό δένδρο από τη ρίζα και τό τραντάζει δυνατά.

Η κυρία Σαγκίνα μπρούμ! πέφτει κάτω μαζί με τα έπιλοιπα δαμάσκηνα. Άλλά μόλις έφθασε στο χώμα, σηκώθηκε άμέσως στα πόδια της και έτρεξε κατά τό φράκτη του κήπου όσο γρήγορα θάτρεξε εν' άλλο.

Βαρεία, κούτσα, ο κύριος Αρκούδας πήρε τό κατόπι της, και κάθε μέτρο πού έκανε η κυρία Σαγκίνα, ο κύριος Αρκούδας έσέρδιζε έδωσας. Γιατί και μέν τα πόδια του ήταν άργολινητα, ή-

ταν όμως μεγάλη κ' έκανν βήματα πλατεία. Έτσι, τη στιγμή πού η κυρία Σαγκίνα έφθασε στο φράκτη, ο κύριος Αρκούδας την άρπαξε με τό στόμα του από την ουρά.

Η κυρία Σαγκίνα κατώρωσε να παράση ανάμεσα από τα κάγγελα του φράκτη ο κύριος Αρκούδας όμως ήταν πολύ χονδρός για να την ακολουθήση. Στάθηκε λοιπόν από μέσα και την κρουτούσε δυνατά από την ουρά. Τότε η κυρία Σαγκίνα έδωσε μία με όλη της τη δύναμη κ' έβγαλε την ουρά της από τα δόντια του κυρίου Αρκούδα. Κατά δυστυχίαν όμως, η ουρά της κυρίας Σαγκίνας ήταν τόσο πολύ σφιγμένη στο στόμα του κύρ Αρκούδα και αυτός πάλι την έτραβούσε τόσο δυνατά, ώστε όταν η ουρά βγήκε, όλη της η γούνα, όλες της η τρίχες, έμειναν στο στόμα του κ' Αρκούδα!

Ο κύριος Αρκούδας την άφισε να φύγη. Τι να κάμη! Το στόμα του ήταν τόσο γεμάτο από τες τρίχες, πού ο κ' ακχομοίρις έκόντεψε να πνιγίη. Και βεβαίωτατα θα έπνιγετο, αν εκείνη τη

στιγμή δεν έφθανε ο κύρ Κουνέλης μ' ένα ποτήρι νερό.

Από την ημέραν εκείνη, η κυρία Σαγκίνα, τό γένος Καγκαρού, δεν έχει γούνα στην ουρά της, και τα παιδιά της επίσης δεν έχουν, γιατί υποχρεώθησαν κ' αυτά να ακολουθήσουν τη μόδα της μητέρας των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

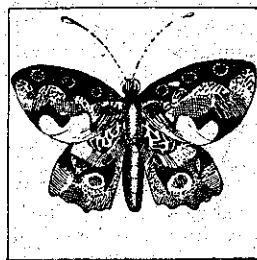
Ο κύρ Κουνέλης και η κυρά Χελώνα.

Μία μέρα ο κύρ Αλούπης κατέβαινε τό μεγάλο δρόμο της έξοχης, όταν άπάντησε την κυρά Χελώνα. Η κοκομοίρα η γρηά έπερπατούσε με κόπο κ' έπροχώρωσε πολύ σιγά. Αυτό όμως δεν έσυγχίνησεν καθόλου τον κύρ Αλούπη. «Να περίσταση, έσκέφθη, να γραπώσω την κυρά Χελώνα». Έπειδή όμως δεν είχε τίποτα μαζί του, για να την βάλη μέσα, ούτε καλάθι, ούτε σακκούλι, έτρεξε ως τό σπίτι του, και, πρίν προφθάση η κυρά Χελώνα να προχωρήση πολύ, ξαναγύρισε σαν άστραπή ο κύρ Αλούπης μ' ένα τσουβάλι στάν ώμων.

(Έπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

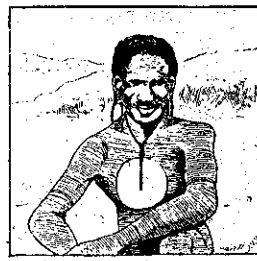
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Η ωραιότερα πεταλούδα

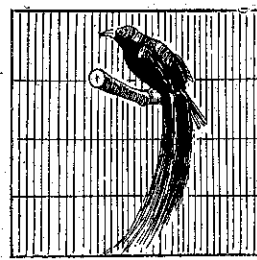
Η πεταλούδα αυτή κατεσκευάσθη από τον Άγγλον έντομολόγον κ. Percy Cutler με τα πτερά με τα πτερά πεταλούδων πάσης ποικιλίας. Δυστυχώς η εικών μας δεν άποδίδει και τα ποικίλα λαμπρά χρώματα, τα οποία παρουσιάζει τό μοναδικόν αυτό εις τον κόσμον «παρασκευάσμα».

Περίεργον φυλακτόν

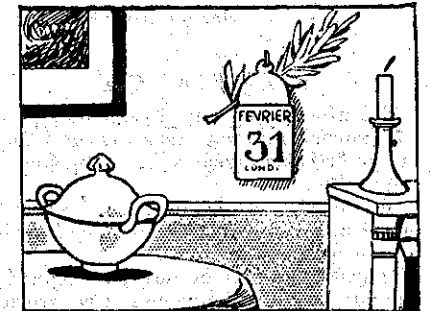
Οι ιθαγενείς μιας φυλής της Αυστραλίας φορούν εις τον λαιμόν ένα μετάλλινον δίσκον, διά να προσφύλασσωνται από τας μολυσματικας άσθενίας. Το ίδιο φυλακτόν έχει και την δύναμιν να θεραπεύη κάθε ειδους πληγήν. Ως βλέπετε εις την εικών, τό εγκόλπιον αυτό είνε αρκετά σεβαστών διαστάσεων.

Πτηνόν πολύτιμον

Το πτηνόν αυτό άνήκει εις τον κ. Περρονέλ, πλούσιον Βέλγον. Είνε από τα πλέον σπάνια Παραδείσια, και εξετιμήθη

Λανθασμένη Ζωγραφική

Και εις αυτήν την εικών, όπως εις την δημοσιευθείσαν εις προηγούμενον φύλλον, ο ζωγράφος έχασεν επίτηδες ένα χονδρόν λάθος, τό όποιον μάλιστα δεν είνε καθαυτό ζωγραφικόν και φαίνεται εν πρώτης όψεως.

Είμπορείτε να τό εύρετε; Χάριν διασκεδάσεως μόνον, διότι δεν είνε ανάγκη να στείλετε την λύσιν, η όποία θα δημοσιευθη εις τό προσεχές.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

Παίγνιον

[Έστύλη υπό της Λευκής Θεάς]

KI	ΜΑΣ	ΣΑ	ΧΕ
ΦΙΣ	ΛΙ	ΛΙ	Α
ΠΑΡ	ΜΕ	ΣΟΣ	ΔΩΝ
ΝΕ	ΝΑ	ΞΕΣ	ΣΟΣ

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αυτές ώστε ναποτελεσθούν πέντε λέξεις σημαίνουσαι: Πόλιν της Γαλλίας, πτηνόν, ποταμόν της Ελλάδος, όρος της Ελλάδος και άνθος.

Άήλωσις: — Δι λύσεις συνοδεύονται υπό δεκτικέτου γραμματισμού.

Λύσις του Παίγνιου του 44ου φυλλαδίου.

Αι ζητούμεναι λέξεις είνε: Όμηρος, Βόλος, Πύλος, Ψαρά.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἀν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1911. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγρία, καὶ δὲ ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Μαχαθάνομος α. (Κ. Σ.) Ἀθόν τοῦ Πηλοῦ, κ. (Α. Π.) Βουρκωμένη Θάλασσα κ. (Ν. Ξ.) Δάβαρον τοῦ Γερμανοῦ α. (Χ. Ω.).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδέμια πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὃς ἐξῆς: Ἀπὸ τὰς πρώτας τρεῖς πρότασις ἕκαστον φύλλον λεπτὰ 25. Ἀπὸ τὰς ἐπὶ πλεονον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἢ ἄξις.—Προτάων μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύουν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, ἀπὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Πρότασις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα, κατηχημένα, δὲν δημοσιεύονται.—Ὁ ἐπίδος παρακείμετος ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσαν εἰς ἐστὶ ὁ προτεινών].

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλέξουν τὸ "Ονειρον τῆς Κύπρου (0) με Κυπριακὸν Πόθον, Ζιλιὰ Χανόμ, Κυπριόπουλο"—ὁ Κάσιος "Επιδρομῆς (0) με Γενναίωψρον Ἑλληνίδα, Σαμιακὴν Ἀύραν, Ναυτοπούλαν τῆς Κάσου, Ἑλλάδα τοῦ Μέλλοντος, Ἀλέξανδρον Μανροκορδάτου — τὸ Συριακὸν Λουκούμι (0) με Συριακὴν Ἀύραν, Συριανάν, Ἡγῶ τῆς Ἀμυγῆς, Συριακὴν Ναυτοπούλαν—ἡ Αἰγυπτία Ἀριστοκράτης (0) με Κάσιον "Επιδρομῆς, Σεντευμένη Σικινόπαιδα, Ἀττικὸν Οὐρανόν, Λωδοναίων, Τουργαρέλλαν, Ἐξωανάμη, Ζαρόνη, Μελάχαν—ἡ Ἡρώϊς τῶν 21 (0) με Κερκυραϊκὴν Ἀύραν, Ἐξοροτον Ἀτθίδα, Λωδοσαν τοῦ Λάνταιν, Φίφτυ-Τοῦ, Κάρμεν, Νεράϊδαν, Ἀρχαίαν Ἑλληνίδα, Ρεξάντα — ἡ Παλαιόσα Μακεδονία (0) με Σκληρὴν Σκλαβίαν, Ἑλληνικὴν Δόξαν, Ἀττικὸν Οὐρανόν, Λωδοναίων, Κοσμοκράτορα, Ἄνθος Γαλιῆς, Θεοεἶδη Ἀλέξανδρον—ἡ Τζοκόνδα (0) με Πηγυκίσιον τῆς Ἑβελίης, Γαλαζοαἰματωτὸ Φίφτυ-Τοῦ, Ἀρχαίαν Ἑλληνίδα.

**"Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Κυνηγόν τῆς Ἑρήμου (ἔσται) Πλοίσρον Νέμον (Ἑλλάδα, εὐχαριστῶ) Πένναν τοῦ Τολστόϊ (ἀκόμη περιμένω τὴν φωτογραφίαν σου) Μάϊρην Ἀρ. Ἀλέξανδρ. (εὐχαριστῶ πολὺ, ἔσται) α. γράφε μὲ κάπου-κάπου) Φοῦλι(Ἑλλάδα) εὐχαριστῶ διὰ τὴν ποιητικώτατον γαιετιζμόν.) Ἑλληρικὴ Φίλιαν (τετράδιον ἔσται) Ναυτάμ τῆς Χαλκίδος (ἐλήφθησαν ἐπὶ τέλος τοῦ μηνὸς νὰ τὰ στέλλης) Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες (σὲ συγγαίρω) δ κ. Π. σου ἀκήγητῆς ἰδιαιτέρως) Σένην Δ. (τὸ ψευδώνυμον εἶνε ἀπαραίτητον) Ἀγυπτίαν Ἑλληνίδα (ἔσται) Ἐκ νεοῦ) Ναυτίλον (ἔσται) Ἐκ νεοῦ) Ὁραϊὸν Ἀμαζόνα (περαστικά) Λάρνης Στέφανον (τὸ ψευδώνυμον ὑπάρχει) χερτί τέτοια δὲν ἔχω.) Ονειρον τῆς Κύπρου (εὐχομῶ λαμπρὰς προόδους) Κλ. Θ. Π. (ἔσται) Συριακὸν Λουκούμι (ἔσται) Κάσιον "Επιδρομῆς (μὲ τὰ ἐγκρίματα συλλυπητικῆς μου διὰ τὸν θάνατον τῆς φιλοστόργου καὶ πολυγαπημένης σου μητέρας.) Ἀττικὸν Οὐρανόν (ἔσται) Αἰγυπτίαν Ἀριστοκράτιδα (ὄχι τῶν 2, ἀλλὰ τῶν 5 mill. γραμματῶσμων πρέπει νὰ ἐσῶκλεισῆς εἰς κάθε τετράδιον διὰ νὰ διαδιδάχῃται) Ναυτοπούλαν τῆς Κάσου (σωστά) εὐχαριστῶ) Διον. Γ. Μπατ. (ὄχι) Ἀλέξανδρον Γ. Ζ. (ῶρα ἡ ἐπιστολὴ σου ἐλπίζω νὰ πάσῃ ψευδώνυμον καὶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά) Αεροναυτοπούλαν (ἔσται) Ἡρώϊδα τοῦ 21 (περαστικά) συμβουλεύσου τὰς Ἀγγελίας τῶν Μ. Συλλογῶν) Βιδυνην Ἑλληνοπούλαν (ἔσται) Ἐκ νεοῦ) Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων κτλ. κτλ.
Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12ην Ὀκτωβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

127ος Διαγωνισμός
Λύσεων Ἀγούστου—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1911 συνδρομητῆς ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχον τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.
Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσῶκλεισθον διὰ τὰς λύσεις τῶν ἑκάστου φύλλου, —συνιδιόμοτες καὶ ἐν εἰνε, —γραμμωτῶσμων ἀσφράγιζον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομητῆς καὶ τὸ δέλωμα τῶν, καὶ 20 λεπτῶν οἱ ἀγροατοὶ καὶ τὸ δέλωμα τῶν, ἀλλῶς δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις τῶν.
Ὁ χρόνος τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὀπίου καὶ μόνον ὄσον νὰ γράψῃσαι τὰς λύσεις τῶν πάντες ἀνεξαρτήτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖο μὰς εἰς φακέλλου, ὅν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. Γ.
Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκατετραπλήθει μὲ τῆς 25ης Νοεμβρίου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ἐλήφθον προ τῆς δημοσιεύσεως τῶν γίνονται δεκταί.
Τοὺς λοιποὺς ὄρους, βασιθεῖτε κτλ. ἴδε εἰς τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ 5, φύλλον ἀπὸ τῶν ἐ. ἐ. Ὁ Ὀδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτούντα.

442. Δεξιόχειρος

Πρόθεσιν, ἄρησιν, φωνήν,
Ἐν τὰ βάλῃς ἐπὶ γραμμῆ,
Ἀρχαίαν πόλιν τῆς Συρίας
Θὰ παρουσιάσῃς τῆς στιγμῆς
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πόδου τῆς Κεφῆς

443. Στοιχειόχειρος

Γνωστὸ Θεοῦ ἀρχαίου,
Τοῦ κῶδὸς τὸ κεφάλι,
Κ' ἐκεῖ ποῦ περιμένω
Νὰ πέσῃ περικοχίως,
Τὸν βλέπω, φύλε λῦτα,
Καὶ πάλι νὰ προβάλλῃ,
Μὲ μαγευμένη λῶρα
Μεγάλος μουσικός.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Χάουος

444. Αἶνιγμα

Γίγας περίφημος τὸ ἄρσενικὸν μου,
Καὶ ἐπὶ κοτῆς τὸ ἰθλητικὸν μου.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἠπειρωτικῆς Ἑλπίδος

445. Μωσαϊκὸν

Κρυφθῆτε, βοήθεια, πλακοὶν!
Θεοῖ ἀγρεμένο σημεῖοι!

446. Ψαροκόκκαλο

Ναυτικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὡστε ἀναγινώσκονται κατὰ σειράν: Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἄγιον ζῶον, ἐπιθετον, γεωμετρικὸν σχῆμα, αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, ἄνθος εὐώδης, νῆσος καὶ πῆγν.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Δόξης

447. Γωνία

+***** = Ἀρχαία χώρα τ' Ἀσίας
+*** = Θεῶ
+*** = Ἀρχαῖος ποιητής
+*** = Ἀρχαία πόλ. τῆς Ἀυδίας
+*** = Ἀρχαία βασιλοπαις
*+***** = Τίτάν.
+***** = Θεός Αἰγύπτου.
Οἱ σταυροὶ διάσημοι ἀρχαῖοι Γλύπταις.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ονειροῦ Δούλου Ἑλλήνος

448. Ἀριθμητικὸν Παιγνιον

1 2 3 4 5 6 7 8 9 + + + x x - - = 0
Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, ὧν ἡ τάξις δὲν ὀξυλαγοῖ, νὰ παρενθεθῶν τὰ σημεῖα, καθ' οἷανδήποτε τάξιν, ὡστε αἱ σημειούμεναι πράξεις νὰ δίδουν μηδέν.

449. Φωνηεντόλιπον

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φώτου Τραβέλλα
τ. - λλ. - κπς - κτπ
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Σχοινόστολιστρού Χίου
450. Γρίφος
T T 8,4 N N N N N
T T 9,30 5,20 N N N
T T 1,20 6,14 N N N 450
T T 7,18 N N N
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Καλοῦ Σμαραγίτου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ζητείται συνδρομητῆς Πατρῶν, ἵνα διοισθῆ ἀντιπροσώπως «Κυκλῶς κόμματος». Ἀπευθυντέον τῇ ἀντιπροσώπῳ Μοσιμῇ, Poste-Restante, Πάτρας. (14. 158)

Ζητοῦ τὸ **ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΙΩΜΕΛΣ!**

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ Μετ' οἰκοτροφείου Ἐν Πειραιεὶ

Ζητήσατε δι' ἐπιστολικὸν δελεταριὸν τὸ ἀρτι ἐκδοθέν προτύπου, ἀνακαινιστικὸν καὶ πλουσιον εἰς μεταρρυθμίσεις πλῆρωμα τοῦ ὀδοῦσιν Σχολικὸν ἔτους, μετὰ τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Οἰκοτροφείου καὶ τοῦ πλῆρωμα τῶν περιεχομένων τῶν Συγγραμμάτων τῆς Σχολῆς («Εγγυηλοκαρτέας, Ἐμπορικῆς Μορφώσεως Α καὶ Β, Βαθμίδος, Τὸμ. 4 καὶ τοῦ Ἐμπορίου» Τὸμ. 3.) ὁδὸς Νοταρῶ, 68 — Πειραιῶ.

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 44 ΦΥΛΛΟΥ [Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 369]

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀριστ. Δ. Ἐθαγγελίδης, Ἠλ. Σπ. Κανέλλης, Ρωμαῖος, Βηφλέμι δε. Δημητρίου, Χαμ. Σούλης.
ΠΕΙΡΑΪΩΣ: Ἀλέξανδρος Π. Δευτεραίον

ΕΠΑΡΧΙΩΝ
ΒΥΤΙΝΗΣ: Τρ. Π. Καρναντζιάς
ΓΥΘΕΙΟΥ: Δημ. Ἄν. Φαναγιώτης
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Λουκία Χ. Κυριακάτου
ΔΕΧΑΛΙΝΟΥ: Ρίκα Ν. Ἀγγελιοπούλου, Γεωργία Κ. Ξυλογιαννοπούλου
ΔΙΜΝΗΣ: Νικ. Ἀθ. Μάρκος, Γρ. Γ. Παπαγεωργίου.
ΠΑΤΡΩΝ: Ἡρακλῆς Χ. Τριάντης, Ἐθνεγία Χ. Τριάντη.
ΠΥΡΓΟΥ: Χρυσὴ Κοκκίνου, Διονυσία Α. Κούτσα, Ἀγαθὴ Γ. Γραβῆρα, Σοφία Μαστραπῆ, Ἀναστασία Μαγιά, Μαρία Μασράκη, Ἑλένη Μ. Στρατῆ, Ἀλέξανδρος Κανελλοπούλου, Ἐυαγγελία Ἀντωνοπούλου, Ἀγγελικὴ Καραμάνου.
ΣΥΡΟΥ: Κλέωπ. Θ. Πιττακοκάλου, Ἀργυρῆ Α. Σπουρηγιώτου.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Φειδίας Γ. Σουλμιωτῆς.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ἐνδύξος Ἰωλκήσι, Αἰγυπτία Ἑλληνίς.
ΒΟΥΛΓΑΝΑ (Ρουμανίας): Ονειροπόλος Μεγάλης Ἑλλάδος.
ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Τῶν εὐφρότων δοθέν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐληφθέντων οἱ ἐξῆς δύο: ΑΤΑΘΗ Γ. ΤΖΩΒΑΡΑ ἐν Πύργῳ καὶ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Θ. ΜΑΡΚΟΣ ἐν Λίμνῃ ἔνεργήσαν δὲ διὰ μὴν τριμηνίαν ἕκαστος Ἀμφοτέρω ἀπὸ 1 Νοεμβρίου.
Οἱ ἀποστέλλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, ὅτι οἱ ἀποστέλλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματῶσμων ὄρθογραφικῶν 10 ἀπὸ ἰσοδυναμεί με 5 λεπτὰ ὅσοι διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματῶσμων 20 ἀπὸ).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργεῖου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παραχθὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπερσεύας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησίαν... δρ. 8,- Ἐτησίαν... φρ. 10,-
Ἐξάμηνος... * 4,50 Ἐξάμηνος... * 5,50
Τριμηνος... * 2,50 Τριμηνος... * 3,-
Αἱ συνδρομαὶ δεχονται τὴν 1ην ἕκαστου μηνός.
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ Τῷ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Περίοδος Β'—Τόμος 18ος Ἐν Ἀθήναις, 22 Ὀκτωβρίου 1911 Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 47

ΠΕΡΣΕΥΣ Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΓΟΡΓΟΝΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ποῖος ἦτον ὁ Περσεύς.
Τὸν παλαιὸν καιρὸν, εἰς τὴν ὠραίαν καὶ εὐφρον Ἀργολίδα ἐβασίλευαν δύο διδυμοὶ ἀδελφοί ὁ Ἀκρίσιος καὶ ὁ Προΐτος. Ἔβαν ἄπεραντα λειβάδια καὶ ἀμπέλια, πρόβατα καὶ βώδια, ἄλογα καὶ δούλους, καὶ τελασπάντων ὅ,τι ἐχρσιάζετο διὰ τὴν εὐτυχίαν των' καὶ ὄμως ἐπεροῦσαν ἀθλίαν ζωὴν, διότι ἐζηλεύοντο φοβερά. Ἡ ζήλεια τῶν ἤρχισεν ἀπὸ τὴν νηπιτικῆν τῶν ἡλικίαν καὶ, ὅταν ἐμεγάλωσαν, καθένας ἐπροσπαθοῦσε νὰ κίειδιποιηθῆ τὸ μερίδιον τοῦ ἄλλου καὶ νὰ κρατήσῃ ἐλοκλήρον τὸ βασίλειον διὰ τὸν ἑαυτὸν του καὶ μόνον. Οὕτως εἰς τὴν ἀρχὴν ὁ Ἀκρίσιος ἐξεδιῶξε τὸν Προΐτον. Αὐτὸς ἔφυγε μακρὰν, ἐπέραςε θαλάσσης καὶ κατόπιν ἐπέστρεψε φέρων μαζί του ξένους στρατιώτας, τοὺς Κύκλωπας, καὶ ὡς οὕτως μίαν ξένην βασιλοπούλαν. Καὶ με τὴν βοήθειαν τῶν Κυκλώπων κατώρθωσε καὶ αὐτὸς νὰ διώξῃ τὸν Ἀκρίσιον.
Ἡ ἔρις μεταξύ τῶν διδύμων διήρκεσε πολὺν καιρὸν καὶ ἐπιτέλους κατέληξεν εἰς μίαν διανομήν. Ὁ Ἀκρίσιος ἐπέπεσε τὸ Ἄργος καὶ τὸ ἦμισυ τῆς Ἀργείας χώρας ὁ Προΐτος τὸ ἄλλο ἦμισυ καὶ τὴν Τίρυνθα.
Ὁ Προΐτος, βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς Κύκλωπας του, ἔκτισε τότε πέριξ τῆς

Τίρυνθος πελώρια τεῖχη ἀπὸ μεγάλους ὀγκολίθους, τῶν ὀποίων ἴσχη σώζονται ἕως σήμερον. Ὁ Ἀκρίσιος ὄμως δὲν ἔκταμε σχεδὸν τίποτε, διότι δὲν ἦτο καλὸς βασιλεὺς. Μίαν ἡμέραν τὸν ἐπεσεκέσθη ἕνας μάντις, ὁ ὀποῖος τοῦ ἐπροφήτευσε μεγάλας συμφοράς.
— Ἐπειδὴ ἐξηγήθη εἰς ἀντίον τῶν συγγενῶν σου, τῷ εἶπε, τὸ ἴδιόν σου αἶμα θὰ ἐξεγερθῆ ἐναντίον σου' καὶ ἐπειδὴ ἡμάρτησες κατὰ τῆς οἰκογενείας σου, διὰ τῆς οἰκογενείας σου θὰ τιμωρηθῆς. Ἡ θυγάτηρ σου Δανάη ὑπακοήσῃ υἱόν, ὁ ὀποῖος ὀὰ σὲ καταστρέψῃ. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀμαρτωτότατος ἀπόφασις τῶν θεῶν.
Ὁ Ἀκρίσιος ἐτρόμαξεν, ἀλλ' ἀντὶ νὰ καλλιτερεύσῃ, ἔγενε χειρότερος, σκληρότερος παρὰ ποτὲ καὶ, διὰ νὰ μὴν ἐκπληρωθῆ ὁ χρησμός, ἐγλίκεσε τὴν ὠραίαν του θυγατέραν Δανάην εἰς ἕν ὑπόγειον με τοιχώματα γάλκινα. Ὁ Ζεὺς ὄμως, ὁ πατήρ τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, ἔλυπθῆ τὴν φυλακισμένην, τὴν ἐπεσεκέσθη εἰς τὴν φυλακὴν τῆς ὑπὸ μορφῆν χρυσῆς βροχής καὶ τῆς ἐχάρισεν ἕνα υἱόν ὁ υἱὸς αὐτὸς ἦτο ὁ Περσεύς.
Εἰς τὴν ὥραν τοῦ ὠραιότατου βρέφους, κάθε ἄλλος ἀπὸ τὸν βασιλέα Ἀκρίσιον θάμαλάσσετο αὐτὸς ὄμως δὲν ἠσθάνθη τὸν παραμικρὸν οἰκτον. Ὁδήγησε τὴν κόρην του με τὸ παιδί τῆς εἰς τὴν παραλίαν καὶ τοὺς ἐπέδιδασεν εἰς μίαν μεγάλην κόφραν, τὴν ὀποίαν ἐβριψεν εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τὸ ἔλεος τῶν κυμάτων καὶ τῶν ἀνέμων. Ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι εἰς αὐτὴν τὴν σκηνὴν, βλέποντες ἐκδιωκομένους οὕτω τοὺς δύο δυστυχῆς, ἐκλαίον, — ὄλοι, ἐκτός τοῦ Ἀκρίσιου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'
Ὁ Περσεύς εὐρίσκει θετὸν πατέρα.
Ἡ κόφρα ἐσπρώχθη ἀπὸ τὸν ἀνεμῶν. Μία νύκτα καὶ μίαν ἡμέραν ἐπέρασεν ἔτσι. Πόσον μακρὰν ἐφάνησαν εἰς τὴν Δανάην! Ἐπειτα ἄλλη μίαν νύκτα καὶ ἄλλη μίαν ἡμέραν, χωρὶς νὰ κρουμασθῆ ἐμπρός των ξηρά. Ὁ παιδί ἐκοιμήθη ἡσυχᾶ, ἢ δὲ δυστυχῆς μητέρα, ἐξήνη μὲν ἀπὸ τὴν πείναν καὶ τὰ δάκρυα, ἀπεκοιμήθη ἐπιτέλους καὶ αὐτή.
Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀφύπνισθη ἀποτόμως, διότι ἡ κόφρα ἐσταμάτησε μ' ἕνα τράνταγμα. Ἐσήκωσε τὰ μᾶτια καὶ εἶδεν ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς ὕψηλως βράχους, κοκκινισμένους ἀπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ δύνοντος ἡλίου, καὶ γύρω τῆς σκο-

«Εἶμαι ἡ Παλλὰς Ἀθηνᾶ...» (Σελ. 375, στ. α')